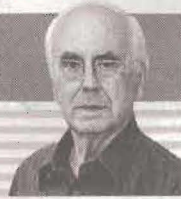

Idiome de Pasqua vaig llegir, a la contraportada d'aquest diari, una interessant entrevista d'Òscar Hernández amb **Jian Sun**, que va arribar a Catalunya quan tenia 11 anys. Ara en té 10 més, 21. Estudia Econòmiques a la Universitat Pompeu Fabra i fa classes de xinès, gratuïtes, a l'escola d'adults de la Verneda. No sé si el seu interès per ensenyar xinès té cap relació amb el fet que la seva mare anés al Centre Cívic de Sant Martí de Provençals, a aprendre català i castellà. O potser va influir en aquesta decisió de ser mestre de xinès el seu internacionalisme, que apareix a les seves respostes. Fer clas-

Petit observatori

JOSEP MARIA
Espinàs

El xinès
buscarà
equip

se de xinès els diumenges, a les onze del matí, no és posar-ho realment gaire fàcil per tenir alumnes, i menys que aquests alumnes tinguin la necessària constància. Aquesta doble experiència –aprendre català i ensenyar xinès– em penso que li ha proporcionat una experiència positiva. «Al col·legi, abans, i ara a la universitat, rebo la cultura occidental, i a casa, l'asiàtica». Diu que la cultura catalana li ha ensenyat a ser més obert, més expressiu. De la seva d'origen n'ha conservat la tendència a ser més tranquil, tenir el cervell fred i pensar les coses amb meditació i amb reflexió. «Perquè si estem nerviosos no podem entendre ni resoldre els pro-

blemes». De tot allò que explica **Jian Sun**, potser el que m'ha interessat més és aquesta opinió: «Aquí hi ha massa partits». Estic segur que ho diu pensant en aquells partits més coneguts, els que fan mítings públics, els que apareixen a la televisió repartint-se els minuts i acaben tenint representació en parlaments i institucions de govern. Encara que sigui només amb un diputat, o dos. Si conegués –potser ja ho té present– la quantitat de candidatures que es presenten en unes eleccions municipals, autonòmiques i estatals, podria confirmar que el seu «massa partits» és una observació exactíssima. M'agradaria tenir a mà, ara, les paperetes de les úl-

times eleccions. L'historiador **Juan B. Culla**, que em sembla que guarda totes les paperetes electorals des de fa anys, ens podria precisar quantes dotzenes –o quants centenars– d'agrupacions polítiques han demanat el vot de la població. Si l'existència d'un partit únic pot tendir a la dictadura, l'acumulació de propostes electoralment inviables respon, massa sovint, a la proliferació caòtica de petits messianismes personals o de grupet. És coherent, amb tot això, que **Jian Sun** digui que, quan acaba la carrera d'Econòmiques, no vol ser un emprenedor més. El seu desig és incorporar-se a una empresa que vagi creixent. ≡

Lectors

CORREU
Consell de Cent 425-427
Barcelona 08009

FAX
93.484.65.62

CORREU ELECTRÒNIC
cartalector@elperiodico.com

Ediciones Primera Plana SA, editora del diari EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, s'oposa expressament a la reproducció comercial dels continguts d'aquest diari, en la modalitat de revistes o recopilacions de premsa (press-clipping), sense complir amb l'autorització escrita de la seva editora, als efectes del que estableix l'article 32.1, paràgraf segon, de la Llei de Propietat Intel·lectual.

EL PERIÓDICO publica opinions, rèpliques i suggeriments d'interès general, respectuosos amb les persones i institucions. No es consideraran les cartes de més de 15 línies, que podran ser extractades. Tot i així, resulta impossible publicar-les totes. Tampoc es mantindrà correspondència o contacte telefònic sobre el seu contingut. Hi ha de constar: nom i cognoms, DNI, domicili i telèfon.

QUEIXES: Els lectors poden expressar les seves queixes al diari o bé al Consell de la Informació de Catalunya (CIC). Al CIC només quan considerin que s'han vulnerat els principis recollits al Codi Deontològic, pel tractament que donen els mitjans informatius sobre els diferents temes. Poden adreçar-se al Consell de la Informació de Catalunya trucant al número 93 317 19 20.

LA XACRA DE LA DESOCUPACIÓ Atur i hores extres

Cristina Holm Sova
Barcelona

He vist a les notícies de la televisió complacuts sobre el fet

Les altres 'guerreres' de la Mina

Amb motiu de la vaga general, TV-3 va tornar a emetre *Els guerrers de La Mina*, un magnífic documental que mostra el paper que està jugant l'esport en general, i la lluita olímpica en particular, en la transformació d'aquest barri de Sant Adrià de Besòs. Recordo, però, el malestar que aquest documental va provocar al seu dia entre els membres del Club Voleibol Sant Adrià, que no enteníem per què, tot i fer ja dos anys que entrenàvem regularment al mateix pavelló de la Mina, no se'ns feia cap menció al vídeo, ni per part dels autors ni per part del regidor d'esports de Sant Adrià, Juan Carlos Ramos, la persona que més va insistir perquè ens traslladéssim a la Mina i introduir així l'esport femení al barri.

Encara que probablement les nostres jugadores

no guanyaran mai campionats d'Espanya (com segurament sí que faran esportistes d'altres clubs amb més recursos), aquestes noies també lluiten dia rere dia contra tot tipus de circumstàncies (educatives, personals i econòmiques) per poder practicar l'esport que les apassiona, i de passada aportar el seu granet de sorra a la normalització d'un barri on, fins no fa gaire, moltes d'elles no gosaven ni entrar. Només per això, aquestes lluitadores ja es mereixien un raonament en el documental i crec que va ser un error excloure-les. Així que, ara que deixo el club després de tres anys de ser-ne el president, he volgut retre el meu particular homenatge a aquestes autèntiques guerreres de la Mina.

Aitor Gamen. Barcelona

L'última consulta moria d'un infart a casa seva. Encara que estem abatuts i ens sentim decebuts i enganyats, creiem que hem de fer tot el possible perquè aquest desgraciat desenllaç no es torni a produir i que, a partir d'ara, els professionals siguin més conscients de la importància de la feina que realitzen en aquests serveis.

CONSEQUÈNCIES DE LA CRISI Solucions, no duresa

J. J. L.
Lleida

Llegeixo aquests dies a EL PERIÓDICO